AAPO JA KUFFERTTI

Muistelus

Kirjottannu: Pirjo Paavalniemi

© Pirjo Paavalniemi

© Pirjo Paavalniemi

AAPO JA KUFFERTTI

Kirjottannu: Pirjo Paavalniemi

Oli kevät ja fiini sää. Aapo seisoi huonheen porstuussa ja kopisti ovheen.

– Tule vain sisäle, kuului vastaus oven takkaa.

Aapo meni sisäle, otti hatun pois päästä ja pokkasi. Sitte Aapo istui penkile ja laittoi kuffertin laattiile.

– Hyvvää päivää, Aapo. Mistäs se sie tulet? kysyi isäntä.

– Tuolta tulen ja tuone oon menossa, viittoi Aapo kaikkhiin ilmansuunthiin.

– Milläs assiila se Aapo oon liikkheelä ko kufferttiki oon myötä?

– Mie olen täheliselä assiila, ko mie aijon ostaat sinulta maata ja rakenttaat navetan.

– Jo se vain passaa. No jokos Aapola oon lehmä?

– Eipä ole vielä, mutta mie aijon tuolta krannilta kyssyyt, jos hän saattaisi myyđä mulle lehmän. Nyt mie häyđyn mennä. Mie tulen sitte syksylä taas käymhään ja maksan sen maan eđestä. Hyvästi!

Kaupat oli tehty. Aapo pokkasi, otti kuffertin ja lähti.

Sen jälkhiin Aapo meni toisheen huonheesheen ja kopisti ovheen. Sitte hän meni sisäle, otti hatun pois päästä, pokkasi, istui penkile ja laittoi kuffertin penkin vierheen.

– Hyvvää päivää, Aapo. Mistäs se sie tulet, ko kufferttiki oon myötä? kysyi isäntä.

– Tuolta tulen ja tuone oon menossa, viittoi Aapo.

– No mitäs se Aapo nyt aikkoo?

– Mie aijon ostaat sinulta lehmän, ette emäntä sitä saattaa lypsäät.

– Jo se vain passaa. No jokos Aapola oon emäntä?

– Ei ole vielä, mutta mie ajattelin tuolta krannilta kyssyyt, ette jos hän antaisi yhđen tyttären mulle emänäksi.

– Et sie nyt, Aapo, houraa! Semmoissiiko sie aijot?

– Joo. Mie tulen sitte syksylä taas käymhään ja nouđan sinulta sen lehmän. Jää tervheenä!

– No mene tervheenä!

Kaupat oli tehty. Aapo pokkasi, otti kuffertin ja lähti.

Sitte Aapo meni vielä kolmantheen huonheesheen, koputti ovheen, meni sisäle, pokkasi, istui penkile ja laittoi kuffertin polviin pääle sylhiin.

– Hyvvää päivää. Mistäs se Aapo kuffertin kans tullee? kysyi isäntä.

– Tuolta tulen ja tuone oon menossa, viittoi Aapo jos mihiinki suunthaan.

Muori kans tuli lomhaan ja tarjois Aapole vellii, kaffii ja muuta syömistä.

– Taittaa sinula olla joku assii mielessä? kysyi isäntä.

– Mie se tarvitten itteleni emänän. Mie aijon ostaat maata ja maale mie aijon rakenttaat navetan. Navetthaan mie ostan lehmän, jota minun emäntä saattaa lypsäät.

Sitte Aapo avasi kuffertin ja otti sieltä vaattheita.

– Tässä oon minun tulevale emänäle kaunis, vihrinen kirkkohamet ja fiinit lypsyhousut.

Isäntä krappais päätä ja funteerais vähän. Sitte hän pyysi vanhiiman tyttären, Ellin, tuphaan.

– Se oon tämä Aapo taas naimareisula, sanoi isäntä tyttärelle.

– Täälä sie taas juokset pitkin kessää ja talvela visshiin aijot taas hihđata tänne! paratti Elli.

– Älähän nyt, Elli, met kyllä muorin kans piđämä, ette tämä Aapo oon kunnon mies ja kauheen kommee, sanoi isäntä.

– Vai kommee! Hamphaatki olhaan vinossa ko äijin vanhaala lamphaala, valitti Elli.

– Mutta silti se lammas kelpais hyvinki ämmile ja äijile. Het aivan itkethiin ko lammas kuoli, puolusti isäntä.

– Se oo niin, Elli, ette tuommoista krattuu ja kronkelii tytärtä ei piian huoli kukhaan, puuskahti muori Ellile.

Elli suutahti, kiikku panko pääle piilhoon, eikä halunnu kuula enhään yhthään sannaa naimakaupoista.

Aapo siirty oven vierheen ja het kaikin hyvästelthiin.

– Met näjemä, Elli, mie nouđan sinut sitte syksylä, huikkasi Aapo vielä Ellile.

Sitte Aapo pokkasi, otti kuffertin ja lähti.